

NIEKAS NEATSIRANDA IŠ NIEKUR

esmė ta, kad šiluma su metais išvėsta kaip liga, kuri vargina tik vieną iš mudviejų. nelengva buvoti nevykusiam laike ir nevykusioj vietoj arba apsirikti pasitikėjus. niekas neatsiranda iš niekur, kaip kad troškimas sugriebti akimirką, nepaliaujamas savęs išbandymas: ką dabar jaučiu, kas tai buvo, ar buvo kas apskritai? tai manęs neliečia, neliečia visiškai. galima užmiršti, užmiršti. akmuo nieko nelaukia, sugniaužia smėlį į uolos stiprybę. blogiau, kai akmuo įtrūksta, per visą ilgį, negrįžtamai, atverdamas griežtą vidaus profilį pasauliui.

ŠIMTAS TYLOS ATMAINŲ

yra daug tylos atmainų atsisakyme – paslaptingas vedžiojimas pirštu žemėlapyje, abejingas pabaigos skiemenavimas iki pat veidrožio, žinutė: tau skirti tik antraplaniai vaidmenys. kas greičiau atvės? kas talpina savy daugiau šios tylos? susitaikymas – tai paskutinė tyla. jau niekas neprazūva ir nieko nereikia gelbėti, vis mažiau žiūrinių.

SAMANOS MIKALOJAUS KAPINĖSĖ

akytą plokštę yra namai, pagrindas šaknims ir pabaiga. dulkės, sunėtos čia tylaus žiūrovo, nusėda antkapio grioveluose, istorijos trupiniai. visa kita yra akmenyje, statuloje mergaitės, kuri budi prie pačios savęs ir tiesia delnus. muaras ir samanos, o sapnas nepalieka apleistų namų, atveria. tuomet mažiau sieja.

MIRUSIOJO IŠLYDĖJIMAS

nesantaika tave nutvilkys, bet neverk – tai greita mirtis.
suręs iš dulkių apie tave akmenį ir pagirdys altorių paukščiais.
dar šilti ženklai ant kaktų išdžius šokant, o kaulai,
kaulai, sumesti į upę, nuneš prašymą į slėnius ir kaimelius,
kur moterys klūpos smėlyje ir maldaus derliaus.
paskui žengs į brastą, pakels suknius, jų keliai sušvytės,
ir stebės, kaip muaras susiklosto bangomis ir nuvilnija,
tarsi jau atsiėmęs, kas jo.

TRANSAŠ : LAIKAS LAIKAS LAIKAS
Ziurēk, kaip mirguliuoja, kaip tavęs vis mažiau, kaip esti tai, kas praejo:
rankos gestas, dilkės, dulkes, musėdancios ant veido. ar jau?
ar jau virstu pelenas? švytavimas yra ciferblatas,
kurio judėti galima tik ratu ir be galo.